

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Zakopanem z 16 września 2021 r.

S. G. i R. G. reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adw. T. L. domagali się uzgodnienia treści księgi wieczystej nr (...) z rzeczywistym stanem prawnym poprzez wykreślenie z jej działu I wpisu dotyczącego działki ewidencyjnej nr (...) obr. (...) w Z. o powierzchni 0,0187 ha i ujawnienie jej w księdze wieczystej nr (...) oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

Uzasadniając zgłoszone żądanie podali, że wymieniona działka widnieje w księdze wieczystej jako własność Gminy M. Z., natomiast w księdze wieczystej nr (...) ujawniono działki nr (...) o łącznej powierzchni 1,0350 ha stanowiące własność R. i S. G.. Dalej powołano się na opinię geodety uprawnionego B. H. (1), która twierdziła, że z działki ewidencyjnej nr (...) wydzielona została działka (...) o obszarze 0,0407 ha - a pomimo powyższego- powierzchnia działki nr (...), wg stanu opisanego w księdze wieczystej, zawiera w sobie powierzchnię działki nr (...). Wskazano dalej, że działka nr (...) uległa podziałowi, a żądanie pozwu dotyczy jedynie działki (...). Powyższe podsumowano stwierdzeniem, że ten sam grunt w postaci działki ewidencyjnej nr 458/3 w Z. objęty jest dwoma księgami wieczystymi.

Następnie prześledzono historię działki nr (...) wskazując, że odpowiada ona parceli katastralnej nr (...) ujawnionej w (...), gdzie jako właściciel figurowała Gmina Z.. Mimo to parcela znajdowała się w posiadaniu osób prywatnych i z tego względu objął ją Akt Własności Ziemi wydany na rzecz B. G., który to dokument dotyczył nieruchomości o łącznej powierzchni 1 ha 3a i 50 m². Następnie porównując powierzchnie działek nr (...) w Z. z powierzchnią pierwotnej działki nr (...) próbowano dowieść zasadności żądania pozwu. Dalej wskazywano, że do zmniejszenia powierzchni działki ewidencyjnej nr (...) doszło już po wydaniu aktu własności ziemi. W końcu zauważono, że podstawę wpisu stanowiła decyzja komunalizacyjna, która ma jedynie deklaratoryjny charakter, a do organu administracji publicznej należy ocena, czy

w dacie 27 maja 1990 r. dana nieruchomość stanowiła własność Skarbu Państwa.

Powołując się na cytowano orzecznictwo wskazano, że nie jest możliwe, aby nieruchomość w dniu wydania decyzji komunalizacyjnej stanowiła własność Skarbu Państwa, skoro brak było zdarzeń prawnych, które spowodowały przejście prawa własności. Wyrażono zapatrywanie, że decyzja komunalizacyjna stanowiąca podstawę ujawnienia Gminy M. Z. jako właściciela działki nr (...) nie ma charakteru konstytutywnego, nie powodowała przeniesienia prawa własności pomiędzy podmiotami i nie jest wiążąca dla Sądu.

Gmina M. Z. nie złożyła odpowiedzi na pozew, jednak jej pełnomocnik stawiał się na rozprawie w dniu 9 września 2021 r. wnosząc o oddalenie powództwa i podając, że opieranie go na fakcie zmiany powierzchni nieruchomości jest nieporozumieniem, albowiem na przestrzeni lat powierzchnie te zmieniały się kilkakrotnie. Wskazał na różnicę w metodach pomiarowych skutkującą różnicami we wskazywanych powierzchniach i że to nie powierzchnia wyznacza granicę nieruchomości, będąc do niej kwestią wtórną. Podał, że działka nr (...) istniała już w 1969 r., dlatego nie mogła być wydzielona z działki B. G. w kilka lat po uwłaszczeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Działka ewidencyjna nr (...) w obrębie (...) miasta Z. powstała z parceli I. kat. (...) ujawnionej w (...), gdzie jako właściciel widniała Gmina Z.. Parcela ta figurowała jako droga o powierzchni 0,0680 ha. Postanowieniem z 27 czerwca 2018 r. w sprawie I Ns 584/16 Sąd Rejonowy w Z. uwidoczniał w księdze wieczystej nr (...), że zgodnie z mapą z projektem podziału sporządzoną przez geodetę A. S. z dnia 3 czerwca 2016 r. przyjętą w dniu 12 lipca 2016 r. do zasobu geodezyjnego i kartograficznego prowadzonego przez S. T. pod

nr P(...) (...) operatem wyłączeniowym „Droga do O.” z dnia 30 kwietnia 1981 r. działka ewidencyjna nr (...) została podzielona na działkę ewidencyjną nr (...) o powierzchni 0,0626 ha i działkę ewidencyjną nr (...) o powierzchni 0,0013 ha, a następnie działka ewidencyjna nr (...) zmieniła powierzchnię na 0,0627 ha i podzieliła się na działki ewidencyjne nr (...) o powierzchni 0,0187 ha i (...) o powierzchni 0,0440 ha.

Dowód: opinia B. H., k. 42, całość w aktach I Ns 242/01, postanowienie SR w Z. z 27 czerwca 2018 r., sygn. akr: I Ns 584/16, k. 497 akt KW (...).

Działka ewidencyjna nr (...) oznaczona jako droga uwidoczniiona została na mapie ewidencyjnej opracowanej przez geodetę w dniu 30 maja 1969 r.

Dowód: mapa ewidencyjna, k. 80-82.

W dniu 10 marca 1975 r. wydano Akt Własności Ziemi, z którego wynikało, że B. G. stał się z mocy samego prawa właścicielem działek ewidencyjnych nr (...), obręb (...) Miasta Z. o łącznej powierzchni 1,0350 ha. Następnie w dniu 28 czerwca 1977 r. Państwowe Biuro Notarialne zawiadomiło o ujawnieniu działek nr (...) w księdze wieczystej nr (...).

Dowód: akt własności ziemi, k. 43, zawiadomienie, k. 13 akt KW (...).

W dniu 4 listopada 1975 r. Dyrekcja Rozbudowy Miast i Osiedli Wiejskich w Z. skierowała do B. G. pisemną ofertę przejęcia części działki ewidencyjnej nr (...) w zakresie 13 m². Z treści tej oferty wynikało, że działka nr (...) ujawniona w (...) miałaby ulec podziałowi na działkę nr (...), a ta druga zostałaby dobrowolnie odstąpiona na rzecz Skarbu Państwa. Z oferty tej wynikało również, że właścicielem hipotecznym działki nr (...) jest Skarb Państwa, a użytkownikiem B. G..

Dowód: oferta w sprawie sprzedaży nieruchomości, k. 55.

W dniu 31 grudnia 1993 r. Wojewoda (...) wydał decyzję w trybie art. 18 ust. 1 Ustawy z 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych stwierdzając nabycie przez Gminę (...) z mocy prawa i nieodpłatnie własności nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów w jednostce ewidencyjnej w obrębie (...) i ujawnionych w (...) zgodnie ze sporządzonym spisem na karcie inwentaryzacyjnej nr (...) stanowiącej integralną część decyzji. W karcie inwentaryzacyjnej wskazana została działka (...) o powierzchni 660 m⁽²⁾ stanowiąca drogę. Na tej podstawie Burmistrz Miasta Z. złożył wniosek o założenie księgi wieczystej dla nieruchomości składającej się m.in. z działki ewidencyjnej nr (...). Postanowieniem z 18 czerwca 1999 r. w sprawie Dz.Kw. nr (...) Sąd Rejonowy w Zakopanem założył dla nieruchomości położonej w Z. i składającej się m.in. z działki nr (...) księgę wieczystą nr (...), w której dziale II ujawnił Gminę M. Z.. Jako podstawę wpisu własności na rzecz Gminy ujawniono decyzję Wojewody (...) z 31 grudnia 1993 r. i wyrok Sądu Wojewódzkiego w Nowym Sączu z 12 września 1995 r. sygn. akt: I C 160/95

Dowód: decyzja Wojewody (...) z 31 grudnia 1993 r., znak (...), k. 21, wniosek o założenie księgi wieczystej, k. 2, postanowienie SR w Zakopanem z 18 czerwca 1999 r., k. 29- wszystkie w aktach księgi wieczystej (...).

W dniu 24 lipca 1997 r. B. G. syn J. darował B. G. synowi B. i R. G. położoną w Z. nieruchomość, a składającą się z działek ewidencyjnych nr (...).

Dowód: akt notarialny Rep A nr(...), k. 45

W sprawie dotyczącej służebności gruntowej obciążającej działkę nr (...) geodeta uprawniony B. H. (1) sporządziła opracowanie, w którym stwierdziła, że w wyniku doprowadzenia do zgodności hipotecznej z działki nr (...) została utworzona działka (...) o obszarze 0,0407 ha opisana w księdze wieczystej nr (...) oraz że działka nr (...) zawiera w sobie powierzchnię działki (...).

Dowód: fragment opracowania B. H. (1), k. 42- całość w aktach I Ns 242/01.

Przed tut. Sądem toczyło się postępowanie z wniosku B. G. o zasiedzenie, w wyniku którego postanowieniem z 27 czerwca 2018 r. Sąd stwierdził, że B. G. nabył z dniem 1 października 2005 r. przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...) i objętej księgą wieczystą nr (...).

Dowód: postanowienie SR w Zakopanem z 18 czerwca 1999 r., k. 29- wszystkie w aktach księgi wieczystej (...).

Powyższy stan faktyczny ustalił Sąd na podstawie dowodów w nim powołanych z czego wszystkie stanowiły dokumenty. Z uwagi na ich urzędowy charakter, Sąd nie miał wątpliwości do ich wiarygodności, która nie była też kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Ustalając stan faktyczny Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda, albowiem nie stanowił on źródła informacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Spór dotyczył uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, który wynikał z treści dokumentów. Tymczasem powód, mimo zwracania mu uwagi, przedstawiał historię nieruchomości utrzymując, że wszelkich czynności na niej takich jak odśnieżanie czy odwodnienie, dokonywał samodzielnie. Dla rozstrzygnięcia sprawy, w której żadna ze stron nie zgłosiła zarzutu zasiedzenia, nie było jednak istotne określanie posiadacza nieruchomości, czasu i zakresu tego posiadania. Z kolei z uwagi na wydanie decyzji komunalizacyjnej w zakresie działki ewidencyjnej nr (...) Sąd nie mógł badać czy w dacie wejścia w życie stosownych przepisów, Skarbowi Państwa przysługiwała własność tej właśnie nieruchomości, co zostanie omówione poniżej.

Przeprowadzając postępowanie dowodowe Sąd pominął dowód

z przesłuchania świadka B. H. (1), a decyzję w tym zakresie podjął na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 Ustawy z 17 listopada 1964 Ustawy kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 1805, t.j.), dalej k.p.c., uznając, że zgłoszony dowód jest nieprzydatny dla wykazania, że obecna działka (...) jest częścią własności hipotecznej opisanej w księdze wieczystej nr (...) jako działka ewidencyjna nr (...). Opinia B. H. (1), w której uznała, że działka nr (...) ujawniona w księdze wieczystej (...) zawiera w sobie powierzchnię działki nr (...), sporządzona została w 2002 r., a zatem niespełna 20 lat temu. Pełnomocnik B. G. nie posiadał wiedzy, czy zawnioskowany przez niego świadek nadal praktykuje jako geodeta. Mają z kolei na uwadze ilość opinii i opracowań wykonywanych przez geodetów, niezgodne z doświadczeniem życiowym byłoby twierdzić, że świadek posiadałaby wiedzę na temat pochodzenia działki (...) czy pamiętała treść swojej opinii z 2002 r. Odrębną kwestią pozostaje jeszcze fakt, że niezależnie od tego, co świadek by zeznał, gdyby dowód z jego przesłuchania został dopuszczony, Sąd w rozpatrywanej sprawie pozostawał związany ostateczną decyzją administracyjną, co zostanie szczegółowo omówione poniżej.

Z uwagi na owe związanie decyzją administracyjną, Sąd pominął również dowód z opinii biegłego geodety zgłoszony na okoliczność m.in. tego że działka ewidencyjna nr (...) w Z. zawiera w sobie powierzchnię działki ewidencyjnej nr (...) powstałej z podziału działki (...). Jego dopuszczenie spowodowałoby jedynie przedłużenie postępowania w sprawie, skoro niezależnie od treści ewentualnej opinii Sąd ostatecznie musiałby uznać treść podstawy wpisu prawa własności na rzecz Gminy M. Z. odnośnie działki nr (...) w postaci decyzji komunalizacyjnej.

Sąd zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 10 ust.1 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r., poz. 2204 t.j.), dalej u.k.w.h., w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności. Aby roszczenie to mogło zostać uwzględnione konieczne jest wykazanie w procesie sądowym, że pomiędzy stanem wynikającym z aktualnej treści księgi wieczystej, a rzeczywistym stanem prawnym zachodzi rozbieżność. Stan prawny nieruchomości obejmuje wszelkie istotne elementy prawa rzeczowego i nie ulega wątpliwości, że jednym z nich pozostaje kwestia własności. Jeżeli zatem dochodzi do sytuacji, w której podmiot inny niż ujawniony w dziale II księgi wieczystej jako właściciel nieruchomości, twierdzi, że przysługuje mu prawo własności tej właśnie nieruchomości i wykaże to przed sądem, zachodzi niezgodność rzeczywistego stanu prawnego nieruchomości z tym, który wynika z danych ujawnionych w księdze wieczystej.

W rozpatrywanej sprawie powodowie twierdzili, że działka ewidencyjna nr (...) ujawniona w księdze wieczystej nr (...) zawiera się w stanowiącej ich własność działce ewidencyjnej nr (...) widniejącej w księdze wieczystej nr (...). Podnosili zatem, że ten sam grunt w postaci działki ewidencyjnej nr (...) ujawniony pozostaje w dwóch księgach wieczystych.

W orzecnictwie rozpatrywany był problem wpisania tej samej działki geodezyjnej w dwóch różnych księgach wieczystych, w których widnieją różni właściciele. W judytkach wskazywano, że w takim przypadku uzgodnienie treści jednej z tych ksiąg wieczystych z rzeczywistym stanem prawnym (tj. tej, w której wpisana jest jako właściciel osoba niebędąca w rzeczywistości właścicielem tej działki) polegać powinno na wykreśleniu tej działki z księgi wieczystej (zobacz uchwały Sądu Najwyższego z 31 stycznia 1996 r., III CZP 200/95, LEX nr 23813 i z 29 lutego 1996 r., III CZP 16/96, LEX nr 23819). Mimo że analizowany przypadek jest nieco odmienny, albowiem w sprawie- wg twierdzeń powodów- chodzi o dwie różne działki, z czego jedna z nich zawiera się w całości w działce drugiej, Sąd uznaje, że możliwe jest analogiczne odniesienie się do podanego powyżej przykładu niezgodności.

Przechodząc do merytorycznej analizy sprawy, tocząc spór żadna ze stron postępowania nie dostrzegła, że podstawą ujawnienia działki ewidencyjnej nr (...) w księdze wieczystej nr (...) jest decyzja komunalizacyjna wydana przez Wojewodę (...) w dniu 31 grudnia 1993 r. na podstawie art. 18 ust. 1 Ustawy z 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 1990 r., nr 32, poz. 191). Decyzja ta jako decyzja administracyjna wiąże sąd cywilny, co stanowi ugruntowaną w orzecnictwie zasadę. Zasada ta doznaje wyjątków jedynie w przypadku decyzji administracyjnych, które pomimo ich formalnego nieuchylenia, dotknięte są wadami godzącymi w ich istotę jako aktów administracyjnych. Do takich wad orzecznictwo zalicza brak organu powołanego do orzekania w określonej materii oraz niezastosowanie jakiegokolwiek procedury lub oczywiste naruszenie zasad postępowania administracyjnego (zob. uchwały Sądu Najwyższego z 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, LEX nr 2617, z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, LEX nr 3046, z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, LEX nr 3062, etc.).

W rozpatrywanej sprawie powodowie nie kwestionowali, że decyzja komunalizacyjna została wydana przez uprawniony organ i na podstawie obowiązujących przepisów prawa materialnego oraz z poszanowaniem wymaganej procedury. Nie poruszyli zatem problemu bezwzględnej nieważności decyzji komunalizacyjnej stanowiącej podstawę wpisu strony pozwanej w księdze wieczystej nr (...). Nie podnosili też zarzutów w zakresie prawidłowości wydania rzeczony decyzji. W szczególności nie kwestionowali, że Wojewoda władny był wydać przedmiotową decyzję komunalizacyjną, a sąd wieczystoksięgowy dokonać na tej podstawie wpisu w księgach wieczystych na rzecz pozwanej Gminy w miejsce Skarbu Państwa. Podnosili natomiast, że wpis Skarbu Państwa nie odzwierciedlał rzeczywistego stanu prawnego nieruchomości, ponieważ podmiot ten w dniu wydania decyzji, przez co Sąd rozumie, że powodom chodziło o dzień wejścia w życie ustawy wprowadzającej przepisy o samorządzie terytorialnym, nie był właścicielem działki

nr (...). Powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych wskazali natomiast, że decyzja komunalizacyjna ma charakter deklaratoryjny, nie kształtuje zatem stanu prawnego nieruchomości.

Problem czy w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej sąd cywilny, w przypadku wydania deklaratoryjnej decyzji komunalizacyjnej, może badać, czy Skarbowi Państwa przysługiwało prawo własności danego mienia, rozpatrywał Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 9 października 2007 r., III CZP 46/07, LEX nr 298665. Zajął wówczas jednoznaczne stanowisko wskazując, że w sprawie o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości - ujawnionego w księdze wieczystej na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej wydanej zgodnie z art. 18 ust. 1

w związku z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych-

z rzeczywistym stanem prawnym, sąd jest związany tą decyzją. W orzeczeniu tym badając granice związania sądu cywilnego decyzją komunalizacyjną Sąd Najwyższy argumentował, że ustawodawca w 1990 r. zrealizował zamiar wyposażenia nowo powstałych podmiotów administracji samorządowej w mienie w sposób władczy przy wykorzystaniu instrumentów cywilnoprawnych. W konsekwencji sfera stosunków własnościowych, stanowiących z natury domenę prawa cywilnego, poddana została w ustawie szczególnej trybowi postępowania administracyjnego. Powołując się dalej na zasadę podziału władz oraz prawnego rozgraniczenia drogi sądowej i drogi administracyjnej, Sąd Najwyższy stwierdził, że związanie sądu powszechnego decyzją administracyjną dotyczy także decyzji komunalizacyjnej oraz że związanie obejmuje również postępowanie o uzgodnienie treści księgi wieczystej

z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości. Dodał, że przysługiwanie

Skarbowi Państwa prawa własności, warunkujące nabycie własności przez gminę

w trybie ustawy z dnia 10 maja 1990 r., poddane zostało ocenie organu administracyjnego m.in. na podstawie wpisu w dziale II księgi wieczystej. Jeśli zatem wpis w księdze wieczystej nie został skutecznie podważony, to zaświadczał o rzeczywistym stanie prawnym nieruchomości.

Poprawnym jest zatem przyjęcie za Sądem Najwyższym, że gdy podstawą wpisu gminy w dziale II księgi wieczystej jest ostateczna decyzja komunalizacyjna, powód nie może skutecznie zakwestionować zgodności uprzedniego wpisania Skarbu Państwa z rzeczywistym stanem prawnym nieruchomości. Po uprawomocnieniu się decyzji komunalizacyjnej kwestia przysługiwania Skarbowi Państwa prawa własności przestaje mieć znaczenie, istotne jest bowiem pozostawanie w obrocie decyzji stwierdzającej prawo własności gminy.

Odwołując się do powyższych poglądów wyrażonych przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego i powszechnie zaaprobowanych w orzecznictwie sądów powszechnych Sąd rozpatrujący sprawę wskazuje, że mimo iż decyzja komunalizacyjna dotyczy stosunków cywilnoprawnych, to orzekanie o przejściu prawa własności na gminę zostało zastrzeżone dla organu administracyjnego. Sprawia to, że w tego typu sporach droga sądowa jest niedopuszczalna, w związku

z czym za niedopuszczalne należy uznać także badanie przez sąd kwestii przysługiwania Skarbowi Państwa prawa własności nieruchomości pod kątem istnienia przesłanki komunalizacyjnej.

Na marginesie Sąd wskazuje, że druga z podstaw ujawnienia Skarbu Państwa w księdze wieczystej nr (...) jako właściciela działki (...), tj. wyrok

w sprawie I C 160/95, nie dotyczył w/w działki, a uwzględniał powództwo

o zobowiązanie J. M. do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu na rzecz Gminy M. Z. własność działki ewidencyjnej nr (...)

w Z.. W sprawie pozostaje on zatem bez znaczenia.

Ponadto wskazać przyjdzie, że w świetle zgromadzonych dokumentów wątpliwe są twierdzenia powodów o wyłączeniu z działki nr (...) działki nr (...). Przede wszystkim geodeta uprawniony B. H. (1) wskazała, że do wyłączenia tego doszło w wyniku późniejszego- w stosunku do wydania aktu własności ziemi- doprowadzenia do zgodności hipotecznej. Akt Własności Ziemi wydany na rzecz B. G. opatrzony jest datą 10 marca 1975 r. Tymczasem działka nr (...) naniesiona była już na mapach ewidencyjnych z 1969 r. Nie mogła być zatem wydzielona po 1974 r. Wersji powodów nie

uprawdopodobnia też oferta przejęcia przez Skarb Państwa gruntów znajdująca się na k. 55 akt. Wynika z niej bowiem, że działka nr (...) ujawniona pozostaje w (...). Tymczasem w wykazie zmian gruntowych znajdującym się na k. 10-11 akt księgi wieczystej

nr (...) wskazano, że działka nr (...) powstała z parcel gruntowych ujawnionych

w (...) i (...), a nie (...). Również podnoszone przez powodów zmiany powierzchni ich nieruchomości nie mogą potwierdzać tez pozwu, skoro w ramach aktualizacji ewidencji gruntów jest to zjawisko w pełni naturalne i łączy się nie tylko

z unowocześnieniem technik pomiarowych, ale również ze zmianą jednostek wyrażania powierzchni nieruchomości na m⁽²⁾.

Mając na uwadze powyższe, a przede wszystkim związanie Sądu rozpatrującego sprawę ostateczną decyzją komunalizacyjną będącą podstawą ujawnienia strony pozwanej jako właściciela działki (...) w księdze wieczystej nr (...), powództwo podlegało oddaleniu.

Jedynie marginalnie Sąd wskazuje na brak konsekwencji twierdzeń powodów

i ich żądania. Z jednej strony utrzymując, że powierzchnia działki nr (...) zawiera się w powierzchni działki nr (...), żądali przyłączenia tej pierwszej do księgi wieczystej

nr (...). Taki zabieg prowadziłyby oczywiście do zwiększenia powierzchni ich mienia w stosunku do tej, która wynikała z aktu własności ziemi.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie

z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Skoro powodowie przegrali sprawę winni ponosić jej koszty, na które złożyła się opłata od pozwu, opłaty od pełnomocnictw oraz wynagrodzenie reprezentującego ich pełnomocnika.

SSR Kamila Waśko-Greczek

ZARZĄDZENIE

Sek. proszę:

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem przesłać pełnomocnikowi powodów;
3. kal. 3 tygodnie lub wcześniej z apelacją.

Zakopane, 5 października 2021 r.

SSR Kamila Waśko-Greczek